

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **G. M.**
st. přísl. X
trvale bytem X

zastoupen **Mgr. Bc. Filip Schmidt, advokát**
sídlem RSP legal advokátní kancelář s.r.o.
Ovenecká 78/33, Praha 7

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2021, č. j. MV-117133-3/OAM-2021,

takto:

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, L.L.M., advokátu, se
sídlem RSP legal advokátní kancelář s.r.o., Ovenecká 78/33, Praha 7, **se přiznává** odměna
za zastupování žalobce v řízení před soudem ve výši **8 228 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů
ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2021, č. j. MV-117133-3/OAM-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 24. 4. 2021, č. j. CPR-1228-43/ČJ-2020-931200-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. a 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“ či „ZPC“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování z území členských států Evropské unie, která byla stanovena v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byly následující skutečnosti. Dne 5. 1. 2020 se žalobce dostavil k prvostupňovému orgánu, aby podal žádost o mezinárodní ochranu. Neprokázal se žádným cestovním pasem, pouze kopií ID stránky cestovního pasu Gruzie a nepředložil ani žádný doklad osvědčující, že by měl na území ČR povolen pobyt nebo mu bylo uděleno vízum k pobytu. Z policejních informačních systémů bylo zjištěno, že je veden v evidenci SIS II, kdy zemí žádající pátrání je Rakousko. Dále se ukázalo, že jeho tvrzení o příletu do ČR z Kutaisi dne 26. 6. 2019 nebylo pravdivé. Dne 19. 5. 2020 se žalobci a jeho přítelkyni N. M. (st. přísl. Gruzie) narodila dcera B. M.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu, jakož i obsah odvolání. Dále uvedla, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a to na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností.
5. K jednotlivým námitkám žalobce pak žalovaná uvedla, že žalobce nedoložil údajnou ztrátu cestovního pasu. Nebylo prokázáno, že by se žalobce zdržoval na území ČR neoprávněně až od 24. 9. 2019. Žalovaný usuzuje, že neoprávněný pobyt na území mohl být podstatně delší, než žalobce uvedl. Žalobce několik měsíců bez cestovního pasu a bez víza nebo bez platného povolení k pobytu pobýval na území bez cestovního pasu, což bylo v řízení nepochybně prokázáno. Vzhledem k tomu, že se stejného jednání (pobytu na území bez víza a bez pasu) dopustil již v roce 2017, kdy se též

neúspěšně snažil o legalizaci pobytu podáním žádosti o mezinárodní ochranu, porušil tím zároveň opakovaně právní předpisy ČR. Po určitou dobu sice pobýval na území jako žadatel o mezinárodní ochranu, ale po skončení tohoto řízení se stane jeho pobyt opět nelegálním.

6. Správní vyhoštění je podle názoru žalovaného zcela přiměřené dosavadnímu jednání žalobce. Dovolávat se partnerského vztahu s občanem třetí země, kterému v ČR byla na vymezenou dobu udělena zaměstnanecká karta, je naprosto irelevantní, stejně jako otcovství k nezletilé občance třetí země. Neprokázaný je nadto i zdravotní stav paní N. M. v době jejího těhotenství, v jehož důsledku žalobce nemohl údajně vycestovat.
7. Pobyt na území bez cestovního pasu a bez platného oprávnění k pobytu naplnil žalobce podmínky ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a 4. ZPC. Jednalo se o úmyslné a vědomé protiprávní jednání. Prvostupňový orgán zohlednil rodinné vazby žalobce uložením správního vyhoštění pouze v délce jednoho roku.
8. Podle žalované se prvostupňový orgán zabýval tím, zda nebude mít nucené vycestování z území za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, resp. zda nejsou v jeho případě dány jiné překážky vycestování. Žalovaný uvedl, že on i jeho přítelkyně mohli požádat o pobytové oprávnění v zemi původu, které by mu umožnilo pracovat a žít v ČR. Žalobce se rozhodl založit rodinu a zůstat na území ČR, ačkoliv byl bez dokladů a pobytového oprávnění. Všichni jeho příbuzní žijí v Gruzii. Sám žalobce při výslechu uvedl, že je ochoten tam vycestovat. Jeho dcera se narodila až později, tedy v době, kdy se jeho pobyt odvíjel od podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce tedy budoval rodinný a soukromý život s tím, že byl srozuměn s tím, že žije na území nelegálně a nemá za daných okolností možnost si bez vycestování zajistit legální pobyt. Žalovaný zdůraznil, že žalobce, jeho přítelkyně i jejich nezletilá dcera jsou státními občany Gruzie.
9. Žalovaný z právního hlediska odkázal na judikaturu Ústavního soudu a ESLP (stížnost č. 12738/10), podle níž čl. 8 Úmluvy nezakládá obecnou povinnost hostitelského státu respektovat volbu cizinců pobývat na svém území a umožnit jim zde sloučení rodiny. Prvostupňový orgán z legitimního zájmu státu regulovat a kontrolovat imigraci a postupoval v souladu se zákonem.
10. Žalovaný dále zdůvodnil, proč nebylo třeba získat závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce zpět do Gruzie (jde o bezpečnou zemi původu). Žalobce nepochází z problematického regionu Jižní Osetie a Abcházie a ani jeho poslední bydliště (město X) není v této oblasti.
11. Žalovaný uzavřel, že prvostupňový orgán zjistil stav věci způsobem nevzbuzujícím pochybnosti, a nedopustil žádného z namítaných procesních pochybení.
12. Stran namítaného porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte žalovaný uvedl, že v předmětném řízení nešlo o oddělení žalobce od jeho přítelkyně a společné dcery. Nic jim nebrání, aby jej následovaly do země původu. Pouze jeho přítelkyně tu má ekonomické vazby a živí celou rodinu. Jejich dcera je nízkého věku a délka uloženého správního vyhoštění není natolik dlouhá, aby jejich vztah nemohl být po návratu žalobce znovu obnoven.

13. Dále se žalovaný věnoval analýze příp. ekonomických aktivit žalobce a jeho péče o jeho dceru. Poukázal na to, že s ohledem na věk dítěte by je bylo možno umístit do jeslí po dobu, co paní M. pracuje, popř. při plnění vyživovací povinnosti ze strany žalobce by mohla být s dcerou doma.
14. Konečně žalovaný poukázal na to, že žalobce se svou rodinou dorozumívá gruzínsky, ve správním řízení požadoval tlumočníka, a tudíž nehrozí v případě návratu do země původu žádná jazyková bariéra. Nadto mají oba partneři v zemi původu své rodiny.

III. Žaloba

15. V žalobě doplněné ustanoveným zástupcem žalobce dne 5. 11. 2021 žalobce uvedl následující žalobní body. Žalobce napadá správní rozhodnutí v celém jeho rozsahu. Nesouhlasí se zamítnutím jeho odvolání a má za to, že se odvolací správní orgán nedostatečně, a dílem vůbec, nevypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami.
16. Jako zásadní přitom považuje žalobce námitku nedostatečně vypořádané otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. V případě žalobce se jednalo o první nelegální pobyt v ČR, který byl nadto vyvolán mimořádnými okolnostmi, resp. okolnostmi hodnými zvláštního zřetele spočívajícími jednak v osobní situaci žalobce (těhotenství jeho partnerky během pandemie Covid-19 a následně narození jejich dcery).
17. Rozhodnutí je nepřiměřené s ohledem na zásah do žalobcova rodinného a soukromého života a také práva jeho nezletilé dcery, se kterými žijí v jedné domácnosti. Žalobce se domnívá, že v jeho případě, kdy sám přistoupil k řešení jeho pobytové situace, mělo dojít k zastavení řízení o vyhoštění a namísto toho mu měla být uložena povinnost opustit území ČR, resp. EU, což by dalo jemu a jeho rodině možnost zajistit si další pobyt v ČR a nenarušit tak jejich vybudované rodinné prostředí.
18. Žalobce se svou pobytovou situací zcela prokazatelně snažil řešit. Konstatování o neochotě řešení situace se tedy nezakládá na skutečném stavu věcí. Žalobce se opakovaně dostavil na služebnu cizinecké policie a se správním orgánem spolupracoval a i nadále spolupracuje. Co se týče vzniku rodinných vazeb žalobce v době probíhajícího řízení o správním vyhoštění, pravdou je, že ke vzniku rodinných vazeb žalobce došlo ještě v době, kdy pobýval legálně na území České republiky. S přibývajícím časem společného soužití se pak nepochybně lidské a rodinné vazby utužují a vznikají pevnější svazky, avšak tato skutečnost neznamená, že žalobce úmyslně vytvářel a rozvíjel svůj rodinný život v době nelegálního pobytu; jednalo se toliko o pokračování již existujícího svazku, nikoliv o vytváření vazeb nových.
19. Správní orgán se také nezabýval námitkou stěžovatele ohledně efektivitu možného řešení pobytové situace, a návratu do České republiky za svými rodinnými příslušníky, přes zastupitelský úřad ČR v zemi jeho původu.
20. Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí má dopady také na jeho nezletilou dceru. Povinností správního orgánu je totiž ve všech řízeních, která se týkají práv dítěte, v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte zohlednit jeho nejlepší zájem a k němu přihlídnout. Tuto povinnost opakovaně zdůraznil jak Nejvyšší správní soud, tak rovněž Ústavní soud. Například podle nálezu ze dne 1. 8. 2016, sp. zn. II. ÚS 19/16 je povinností veřejné moci je vždy přijmout taková opatření, která naplňují nejlepší zájem

dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Voleský proti České republice ze dne 10. 6. 2003, č. 63627/00, § 106; a ve věci Jahnová proti České republice ze dne 19. 10. 2004, č. 66448/01, § 54). Děti totiž patří mezi tzv. zranitelné skupiny osob (viz např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nolan a K. proti Rusku ze dne 12. 2. 2009, č. 2512/04, § 86; ve věci Ilbeyi Kemaloğlu and Meriye Kemaloğlu proti Turecku ze dne 10. 4. 2012, č. 19986/06, § 35; či ve věci Pontes proti Portugalsku ze dne 10. 4. 2012, č. 19554/09, § 97). Do kategorie zranitelných osob navíc lze zařadit i cizince.

21. Nejlepší zájem dítěte tak musí v každém případě v daném řízení být vyhodnocen a vzat v potaz. Tomuto ostatně odpovídá i znění kvalifikační směrnice (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011), která ve svém článku 19 odst. 5 explicitně stanoví, že při provádění ustanovení kapitoly týkající se doplňkové ochrany se stran nezletilých osob se členské státy řídí především nejlepšími zájmy dítěte. Je zřejmé, že se nelze nejlepšími zájmy dítěte v řízení řídit, pokud je správní orgán vůbec nevezme v úvahu a nepokusí se je vyhodnotit.
22. Na základě výše uvedeného žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a žalované uložil povinnost k náhradě nákladů soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

23. Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že správní vyhoštění bylo v případě žalobce přiměřeným vyústěním jeho dosavadního jednání popsaném v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se vypořádal detailně a konkrétně se všemi námitkami, které nyní žalobce prostřednictvím právního zástupce opakuje v žalobě.
24. Co se týče pandemické situace, tu žalovaný rozebral v napadeném rozhodnutí. Rodinný a soukromý život žalobce byl předmětem zkoumání žalovaného v napadeném rozhodnutí. Žalovaný nepovažuje za nutné pro potřeby tohoto vyjádření výše odkazované pasáže opakovat.
25. Vzhledem k výše uvedenému je žalovaný toho názoru, že napadené rozhodnutí je plně v souladu se zákonem. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný souhlasí, aby soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání. Krajskému soudu poté navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Řízení před krajským soudem

26. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
27. Krajský soud v průběhu řízení vyžádal od žalovaného **správní spis**, z něhož vyplývají následující skutečnosti. Z úředního záznamu Přijímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 5. 1. 2020 vyplývá, že se žalobce osobně dostavil a podal písemně opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, přičemž předložil kopii ID strany cestovního dokladu Gruzie. Cestovní doklad údajně ztratil v Praze. Již dříve jednou žádal o mezinárodní

ochranu, přičemž řízení bylo zastaveno (právní moc ke dni 4. 9. 2017). Dále výslovně uvedl, že přicestoval do ČR dne 26. 6. 2019 letecky z Kutaisi. Nejprve pobýval na území na základě bezvízového režimu na 90 dnů, a to do dne 23. 9. 2019. Od 24. 9. 2019 pobývá na území ČR neoprávněně. Jeho záznam byl nalezen jak v evidenci SIS II (Rakousko), tak i v systému EURODAC (záznamy ze Švédska, Nizozemí, Francie, Rakouska, Lucemburska, Belgie a ČR).

28. Se žalobcem byl po zahájení řízení o uložení správního vyhoštění proveden výslech dne 8. 1. 2020, při němž žalobce uvedl, že má trvalé bydliště v zemi původu na adrese X. V Praze má přítelkyni N. M., st. příslušnost Gruzie, která má pracovní vízum a s níž čeká dítě (4. měsíc těhotenství). V Gruzii nemůže uživit rodinu, chce zde pracovat a žít. Chtěl by tu pobývat legálně, ale ví, že potřebuje platný cestovní doklad a vízum či povolení k pobytu. Tvrdil, že od posledního příjezdu pobývá nepřetržitě na území ČR. V případě návratu do země původu může bydlet u rodičů. Podle jeho názoru by skončení jeho pobytu mělo nepřiměřené dopady na jeho přítelkyni.
29. Prvostupňový orgán provedl dne 5. 3. 2020 výslech označené přítelkyně žalobce paní N. M. (nar. X), st. přísl. Gruzie (trvalé bydliště v X) která uvedla, že je svobodná, bezdětná a žije se žalobcem ve společné domácnosti, přičemž s ním čeká dítě. V ČR žije již jeden rok a 9 měsíců, má dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání. Paní M. potvrdila, že se spolu se žalobcem znali již v Gruzii, a to asi 3 roky před jejím odjezdem do ČR. Uložení správního vyhoštění žalobci by vnímala jako nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, neboť jí bude muset pomáhat s výchovou, když ona má zajištěnou práci. Jiné příbuzné na území ČR nemá. Českému jazyku nerozumí slovem ani písmem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

30. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
31. Žaloba **není důvodná**.
32. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let,*
3. *pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,*
4. *pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*“
33. Zákon nesvěřuje správnímu orgánu diskreci ohledně toho, zda bude správní vyhoštění uloženo či nikoliv (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, a ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Azs 343/2020-21; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
34. Podle ustanovení § 119a odst. 2 ZPC platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. V tomto ustanovení zákon sám obsahuje korektiv

v podobě zohlednění principu přiměřenosti, aby nevznikaly přílišné tvrdosti v důsledku formální aplikace návratového mechanismu.

35. Krajský soud ke skutkovým okolnostem předmětné věci předně uvádí, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě nezpochybnil rozhodnou skutkovou okolnost spočívající v tom, že na území České republiky pobýval v určitém období neoprávněně, protože nedisponoval vízem ani povolením k pobytu. Správní orgány v řízení o uložení správního vyhoštění objasnily, že tvrzení žalobce o počátku neoprávněného pobytu není pravdivé, neboť tvrzeného data (26. 6. 2019) žalobce letecky z Kutaisi nepřicestoval. Není tedy zcela jasné, od kdy trval protiprávní pobyt žalobce na území ČR, avšak lze předpokládat vzhledem k prokázaným okolnostem, že tento pobyt trval zřejmě déle než od 24. 9. 2019 do 5. 1. 2020. I kdyby však soud vycházel z tvrzené doby neoprávněného pobytu žalobce na území ČR (nejen bez víza či povolení k pobytu, ale po určitou dobu také bez cestovního dokladu), byly podmínky pro aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 ZPC jednoznačně naplněny.
36. Klíčovým žalobním bodem je tvrzení, že případné vycestování bude mít pro něj za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, včetně ohrožení nejlepšího zájmu jeho nezletilého dítěte (B. M.), které se narodilo dne 19. 5. 2020, tedy v době, kdy probíhalo odvolací řízení v předmětné věci. Žalovaný se s touto novou skutečností vypořádal v napadeném rozhodnutí zcela dostatečně, neboť v první řadě pojal nezletilou dceru žalobce jako účastníka správního řízení, jakož i její matku paní M. V odůvodnění napadeného rozhodnutí věnoval značný prostor hodnocení otázky zásahu do soukromého a rodinného života žalobce (čl. 8 Úmluvy).
37. Co se pak týče namítaného zásahu do soukromého a rodinného života, krajský soud v souladu se závěry správních orgánů připomíná, že správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života dotčené osoby. Z hlediska možnosti jeho uložení je nicméně podstatné, zda se s ohledem na individuální okolnosti případu (délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu apod.) jedná o zásah přiměřený (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22).
38. K žalobcem citované judikatuře týkající se aplikace čl. 8 Úmluvy (právo na soukromý a rodinný život) a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, krajský soud k tomu souhrnně uvádí, že se buď netýká aplikace dotčených článků v prostředí regulace pobytu cizinců, anebo jde o argumentaci mimoběžnou (zejm. argumentace kvalifikační směrnici). Ohledně vztahu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (tzv. EÚLP) upravujícím právo na soukromý a rodinný život lze uvést, že obecně v judikturní praxi lze tyto instituty účelně propojit, což ukazuje zejm. Evropský soud pro lidská práva. Svůj význam ve vztahu k nezletilým dětem a jejich nejlepšímu zájmu má toto propojení zejm. tam, kde jde o možné narušení rodinných vazeb (vycestování rodiče či dítěte) anebo ekonomické zajištění rodiny s malými dětmi (viz kupř. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva Nunez vs. Norsko, ze dne 28. 7. 2011, dále Ůner vs. Nizozemí, rozsudek ze dne 18. 10. 2006). V předmětné věci však nejde o posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ani o otázky přiměřeného zadostiučnění v důsledku nesprávného úředního postupu orgánu veřejné moci, k čemuž se váže citovaná judikatura.

39. Z protokolu o výsledku účastníka řízení a dalších podkladů založených ve správním spisu vyplývá, že žalobce žije v České republice několik měsíců ve společné domácnosti se svou přítelkyní N. M. a nezletilou společnou dcerou B. M., které je cca jeden a půl roku. Všichni mají státní příslušnost Gruzie, přičemž nelegálně pobývá na území ČR pouze žalobce. V Gruzii však žijí jeho rodiče. Je tedy zřejmé, že v případě návratu do vlasti nebude žalobce, který je zdravou osobou v produktivním věku, zcela bezprizorní či bez jakýchkoliv sociálních vazeb. To koresponduje i s jeho výpovědí ve správním řízení, kdy svůj návrat do země původu nevyloučil a své zázemí u rodičů nepopřel. Úsudek žalovaného o tom, že potenciálně celá rodina žalobce se může navrátit do Gruzie, je zcela přezkoumatelný a racionální, jakkoliv fakticky samozřejmě v případě matky nezletilé B. M. není pravděpodobné, že by se chtěla dobrovolně se žalobcem vrátit, má-li zde zajištěnou práci a legální pobyt.
40. Krajský soud poté nezpochybňuje skutečnost, že nucené vycestování žalobce a dočasné omezení vstupu na území států Evropské unie bude pro něj a jeho rodinu zatěžující, a to zejména s ohledem na věk nezletilé dcery. Na druhou stranu je nutné přisvědčit žalované v tom, že nelze opomenout ani kolidující veřejný zájem, včetně poměrně krátké doby, na kterou bylo správní vyhoštění uloženo (1 rok). Jak již bylo uvedeno, přítelkyně a dcera žalobce mají gruzínské státní občanství, což jim umožňuje, aby se žalobcem vycestovali, popř. ho v zemi původu pravidelně navštěvovali do doby, než uplyne doba uloženého správního vyhoštění. Dceři žalobce ji nyní jeden a půl roku, tudíž jejímu vycestování za otcem nebrání ani její věk. Z toho důvodu dospěl zdejší soud k závěru, že vydání napadeného rozhodnutí nemá za následek nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, a to ani při zohlednění nejlepšího zájmu jeho dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
41. Správní orgány navíc uložily správní vyhoštění na dobu 1 roku, tedy spíše při spodní hranici stanovené zákonem (jedné pětina zákonné sazby), a to přesto, že žalobce podle svého tvrzení na území neoprávněně pobýval zhruba téměř půl roku. Navíc lze předpokládat, že jeho skutečný nelegální pobyt na území ČR byl delší. Podle názoru zdejšího soudu se jedná o adekvátní zohlednění jeho rodinné situace, kdy jeho přítelkyně a matka jeho dítěte pobývá v ČR legálně a má zde práci, tudíž lze předpokládat, že ho s dítětem do země původu následovat spíše nebude.
42. Pokud žalobce argumentoval nepříznivou epidemiologickou situací v důsledku šíření nemoci Covid-19, krajský soud odkazuje na to, že podmínky šíření Covid-19 v Evropě se neustále mění a spolu s tím se mění i opatření regulující migraci a cestování do jednotlivých států. Tyto okolnosti však nemohly zabránit žalobci v tom, aby včas řešil svou pobytovou situaci poté, co mu uplynulo 90 dnů pobytu bez víza na cestovní doklad Gruzie s biometrickými údaji.
43. K tvrzení, že šlo o první neoprávněný pobyt na území ČR, krajský soud uvádí, že z kontextu pobytové historie žalobce je patrné, že provozoval v různých členských státech EU tzv. asylum-shopping (neúspěšně) a dostal se i do evidence SIS II v důsledku toho, že měl být navrácen do Gruzie již dříve (Rakousko). Je tedy zřejmé, že žalobce využíval azylových procedur jako způsobu k získání pobytového statusu na území členských států EU. Tento postup je zcela zjevným jednáním in fraudem legis, které nepožívá z globálního pohledu právní ochrany.

VII. Závěr a náklady řízení

44. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
45. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).
46. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, advokátu, krajský soud přiznal odměnu za zastupování žalobce za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a doplnění žaloby v sazbě 3100 Kč za jeden úkon právní služby. Dále krajský soud přiznal ke každému úkonu právní služby náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. Konečně krajský soud navýšil přiznanou odměnu o částku připadající na daň z přidané hodnoty, neboť ustanovený zástupce (resp. právnická osoba, v rámci níž vykonává advokacii) je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem náleží ustanovenému zástupci odměna ve výši 8228 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. ledna 2022

v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

